

อรุณ

หอมกลิ่นรณจวน อวลกลิ่นเสน่หา

3

国色生香

เซี่ยวเจียเหริน 笑佳人

เซี่ยน

หงเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หอมกลิ่นรัฐจวนอวลกลิ่นเสน่ห์หา
ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้วนะคะ จากเล่มก่อนหน้านี้เราก็คิรู้แล้วว่าใครเป็น
คนทำให้ซึ่งเจียหึงเสียโฉม กล้ามากที่มาทำกับนางเอกของเราอย่างนี้!

แม้เรื่องราวก่อนหน้านี้เหมือนทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี นางเอก
ของเราแต่งงานมีครอบครัวที่แสนอบอุ่น แต่ใครจะคิดว่าชายผู้นั้นจะยัง
ตามต่อแยะไม่เลิก นางเอกของเราไม่เพียงต้องหาทางรับมือกับชาย
ที่นางแสนเกลียดชัง ทั้งยังต้องหาคำตอบในเรื่องที่ตนสงสัยมาตลอดว่า
‘เขาจะขึ้นเป็นฮ่องเต้ได้อย่างไร’ เรามาลุ้นไปพร้อมๆ กันในเล่มนี้ได้เลยค่ะ

สำหรับเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบ ทางสำนักพิมพ์ขอรับรองว่าจะ
ไม่ให้คุณผู้อ่านต้องรอนานอย่างแน่นอนค่ะ แล้วพบกันใหม่เล่มถัดไปค่ะ

จ.ร.น.

มือเย็นชงเจียหนีบกินโจ๊กมันม่วง ที่ต้มจนและ แหบไม่ต้องเคี้ยวเลยด้วยซ้ำ มันม่วงรสชาติหวานหอมเนื้อนุ่ม ชงเจียหนึ่งถือช้อนกระเบื้องน้อยกินทีละคำช้าๆ กินไปได้ครึ่งชามเล็กก็เริ่มอึดแล้ว

“กินให้หมด” บนโต๊ะอาหาร จ้าวเหิงพูดกับนางก่อนเป็นครั้งแรก ชงเจียหนึ่งค่อนข้างแปลกใจ พอนึกถึงคำพูดที่เขาบอกให้นางกินมากกว่านี้ ก็หิบบ้วนขึ้นอย่างเชื่องช้า เพียงแต่เมื่อเห็นโจ๊กในชามพลันรู้สึกคลื่นเหียนขึ้นมา นางหันหน้าไปฝั่งหนึ่งได้ทันเวลา ใบหน้าแดงเรื่อเมื่อครู่ซัดลงในทันใด

จ้าวเหิงตกใจจนวางตะเกียบลง กำลังจะไปประคองนาง ชวงเออร์ที่อยู่ข้างๆ รวบรวมความกล้าอธิบายว่า “ท่านอ๋อง ท่านหมอบอกว่าชายาอ๋องเพิ่งฟื้นคืนความอยากอาหาร กินได้เท่าใดก็เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝืน เมื่อผ่านช่วงนี้ไป ความอยากอาหารของชายาอ๋องจะต้องดีขึ้นแน่นอน เมื่อถึงยามนั้นคงต้องระวังว่าจะกินมากเกินไปด้วยซ้ำ”

ชงเจียหนึ่งกลั้นอาการคลื่นไส้ นั่น พยักหน้าให้เขาเช่นกัน แต่มีोन้อยยังจับช้อน รวากับว่าถ้าเขาไม่เห็นด้วย นางก็จะฝืนความรู้สึก ไม่สบายกินต่อ

จ้าวเหิงกังวลว่านางจะจุกกินน้อยเพื่อให้ผอม ในเมื่อนางไม่สบาย

เขาย่อมไม่บังคับ แม้แต่ส่วนของตนก็ไม่กินแล้ว เดินเข้าไปประคองนางขึ้น จุมมือพูดว่า “ไปเดินเล่น” ฤดูใบไม้ผลิดอกไม้บานสะพรั่ง ฟ้ามืดซาลง ยามนี้ดวงตะวันข้างนอกกำลังอบอุ่น ไม่ต้องกังวลว่านางจะหนาว

ซ่งเจียหิงพยักหน้า

สองคนไม่ได้ไปไกล เพียงเดินเล่นอยู่ในลานเรือน ในลานปลูก ไม้ทั้งสองต้น ดอกตูมเป็นสีแดง เมื่อผลิบานก็จะเป็นสีขาวอมชมพู ทั้งสองหยุดอยู่ได้ต้นไม้ ซ่งเจียหิงเงยหน้าชมดอกไม้ ยิ้มพูดว่า “ดอกไม้ในสวนบานสวยยิ่งกว่านี้ ริมสระน้ำมีไม้สีแดง เสียดยาวที่ต้องอ้อมจาก ภูเขาทางนั้นเข้าไปถึงจะได้ดูใกล้ๆ อีกอย่างพวกนางไม่ยอมให้ข้าปีนภูเขา”

นางตั้งครรภ์ได้เพียงสองเดือน ท้องยังแบนราบ ไม่มีผลต่อการเดินเลยแม้แต่น้อย แต่พวกสาวใช้ห้ามเพราะกังวลว่านางจะหกล้ม ฉะนั้นซ่งเจียหิงจึงแค่เสียดาย ไม่ได้หมายจะตำหนิพวกสาวใช้

จ้าวเหิงเฟิงเริ่มรับราชการที่สำนักกราชบัณฑิตหลวงเมื่อปีก่อน ก่อนหน้านั้นอยู่แต่ที่จวนอ่องเจียบๆ ย่อมรู้จักทุกซอกทุกมุมในสวนดอกไม้ของตน ซ่งเจียหิงพูดมา เขาก็รู้ว่าคือไม้ถึงต้นใด อย่างไรเสียนั้นก็คือ ไม้ที่ตนที่เขาตกแต่งเอง ได้ยินแวเสียงดายในคำพูดของนาง จ้าวเหิง ก็จุมมือนางพูดว่า “มะรินวันหยุด ข้าดูกับเจ้า”

ซ่งเจียหิงมองเขาอย่างตื่นเต้นดีใจ ดวงตาเมสิดซึ่งต้องแสง สายัณห์ส่องประกาย ระยิบระยับดูจมน้ำในทะเลสาบ

คนท้องชี้เขา วันที่จ้าวเหิงหยุด ซ่งเจียหิงยังนอนตื่นสาย จ้าวเหิงไม่ได้ตื่นไปฝึกการต่อสู้อย่างหาได้ยาก พลิกตัวนอนตะแคง มองชายอ่องตัวน้อยของเขาเจียบๆ นางค่อยๆ กินมากขึ้นในช่วงสองวันนี้ โดยไม่ได้อาเจียนออกมาเท่าใด แต่ใบหน้าซูบผอมนั้นยังไม่กลับมาอ้วน นางรับปากว่าจะกินให้เต็มที่ ทั้งที่จริงยังพอใจกับรูปร่างในยามนี้มากนัก กลางคืนก่อนเข้านอนเดินผ่านคั่นช่องเต็มตัว ก็ต้องแอบมองลักหน้อย

หลงตัวเองแทบไม่ไหว

จ้าวเหิงจึงรู้สึกว่่า ขอเพียงนางไม่ได้ตั้งใจอดอาหาร ต่อให้นาง
ผอมลงไปเช่นนี้ เขาก็จะตามใจนาง

นอนจนสายมากแล้วซ่งเจียหิงถึงตื่นมา ลืมตาขึ้นก็เห็นท่านอ๋อง
พิงอยู่ฝั่งหนึ่งพลางอ่านตำรา สวมเพียงเสื้อชั้นกลาง

ซ่งเจียหิงมองออกไปข้างนอกที่แดดส่องสว่าง ก่อนจะลุกขึ้นนั่ง
อย่างตกใจ “ท่านอ๋องกินอาหารเข้าหรือยัง” คงไม่ได้รอนางกระมัง

จ้าวเหิงวางตำรา มองนางพลางพูดว่า “กินด้วยกัน”

รอนางอยู่จริง ๆ?

ซ่งเจียหิงทั้งตกใจ ดีใจ และละอายใจ รีบบอกให้พวกสาวใช้
เข้ามาปรนนิบัติ หลังมืออาหารจ้าวเหิงพานางไปสวนดอกไม้ชมไม้ถึง
ไม่ได้ให้พวกสาวใช้ตามไป พาไปแค่ฝูกงก พอ้ออ้อมไปหน้าสระน้ำทางนั้น
ซ่งเจียหิงก็เห็นเรือลำเล็กจอดอยู่ข้างสระแต่ไกล นางเข้าใจในทันใด
ใช่แล้ว ไม่ให้นางปิ่นกุเขาก็นั่งเรือไปได้ เหตุใดนางถึงคิดไม่ได้กันนะ

“ท่านอ๋องฉลาดจังเลย” ซ่งเจียหิงพูดชมอย่างจริงใจ

จ้าวเหิงยิ้มบาง

เมื่อไปถึงริมตลิ่ง ฝูกงกขึ้นเรือก่อน จ้าวเหิงจูงมือน้อยของ
ซ่งเจียหิงก้าวขึ้นไป จากนั้นประคองนางนั่งลงช้า ๆ ฝูกงกเห็น
พวกเจ้านายนั่งกันหมดแล้ว คราวนี้จึงเริ่มถ่อเรือ สระน้ำส่วนนี้ไม่กว้าง
เท่าใด รองรับเรือลำเล็กได้แค่สามลำเรียงแถวกัน ฉะนั้นฝูกงกถ่อเรือ
ไม่กี่ครั้ง เรือก็ไปถึงฝั่งตรงข้าม

จ้าวเหิงประคองชายาอ๋องของเขาขึ้นฝั่งอีกครั้ง

รู้ว่าพวกเจ้านายจะชมดอกไม้ที่นี่ ฝูกงกจึงบังคับเรือลำเล็กเลี้ยว
ไปมุมหนึ่ง รอคำสั่งในที่ที่เจ้านายมองไม่เห็น

ใต้ต้นไผ่ถึง ฝูกงกเตรียมไว้วางหน้าแล้ว พ้นปุ่ลือไม้ไผ่ ด้านบน

วางโต๊ะไม้หวงทลีสี่เหลี่ยม สี่ลึงล้ำค่าในห้องตำรา ซา ของว่าง มีพร้อมทุกอย่าง เพิ่มความงามให้กับทิวทัศน์อันเจียบสงบบมากที่สุด แสงฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่นส่องลงมาจากยอดไม้ เสียงนกร้องบนเนินเขาน้อยข้างหลัง คฤหาสน์จวนอ่องที่ไกลออกไปถูกไม้ดอกบดบัง ช่งเจียหนึ่งมองไปรอบๆ เกิดความรู้สึกเหมือนอยู่ในภูเขาเล็กป่าดึกดำบรรพ์

“สวนของท่านอ่องงดงามจริงๆ” ช่งเจียหนึ่งพูดชมเสียงเบา นางแต่งเข้าจวนเมื่อฤดูหนาวปีก่อน วันนี้ถึงนับว่ารู้ซึ่งถึงความงามของจวนโช่วอ่องอย่างแท้จริง ก่อนหน้านี้ทิวทัศน์ที่นางประทับใจที่สุดในสวนดอกไม้จวนโช่วอ่องก็คือสวนไป๋กั่ว

จ้าวเหิงมองตามสายตาของนาง สุดท้ายเบนกลับมาบนร่างนางอีกครั้ง กลับรู้สึกว่าคุณดอกไม้ในสวนนี้เทียบไม่ได้กับรูปโฉมของนาง น้ำในสวนเทียบไม่ได้กับตาใสแป๋วของนาง ช่งเจียหนึ่งไม่รู้สึกถึงสายตาของท่านอ่องผู้เป็นสามีเลยแม้แต่น้อย นางเดินไปได้ต้นไผ่ถึงอย่างพึงพอใจ ตั้งใจชมให้ถึงตรงหน้า

วันนี้นางสวมเสื้อคลุมยาวพื้นขาวปักดอกเหมยฮวา ท่อนล่างสวมกระโปรงผ้าไหมโปร่งสีขาว หันข้างอมยิ้มชมดอกไม้ คณดงามกว่าดอกไม้

จ้าวเหิงก็อยากวาดภาพขึ้นมา รีบนั่งลงข้างโต๊ะไม้หวงทลีสี่เหลี่ยม ปูกระดาษเขียนจื่อมองนางอีกครั้ง จากนั้นหยิบพู่กันจุ่มหมึก

กึ่งก้านต้นไผ่ถึงเขียวชอุ่ม ช่งเจียหนึ่งเดินไปรอบต้นไผ่ถึงซ้าๆ หันกลับไปโดยไม่ตั้งใจ เห็นท่านอ่องของนางนั่งตัวตรงหน้าโต๊ะสี่เหลี่ยม คล้ายกำลังวาดภาพไผ่ถึง ช่งเจียหนึ่งอยากเข้าไปดูเหลือเกิน แต่ก็กลัวว่าจะรบกวนเขา มองให้ถึงตรงหน้าแล้วก็ถอยไปไกลหน่อยอย่างรู้จักกาลเทศะ เตรียมไปมองทิวทัศน์อื่น

เมื่อจ้าวเหิงเงยหน้าก็เห็นนางเดินออกห่างจากต้นไผ่ถึงหลายก้าวแล้ว สิ่งที่เขาจะวาดคือสาวงามชมดอกไม้ สาวงามไปแล้วจะอย่างไร

“...เจียหนิง”

มองเงาร่างนาง นึกได้ว่าผู้กองซ่อนตัวอยู่ใกล้ๆ จ้าวเหิงจึงเปลี่ยนคำพูดชั่วคราว เรียกชื่อของนางแทน

ซ่งเจียหนิงมองกลับไปยังสงสัย นัยน์ตาดูจรรยาในฤดูใบไม้ร่วง มุมปากแฝงด้วยรอยยิ้มบางๆ

จ้าวเหิงใจลอยกะทันหัน เมื่อเห็นว่านางจะหันกลับมาทั้งตัว ก็พูดทันทีว่า “อย่าขยับ”

ซ่งเจียหนิงตัวแข็งทื่อ ร่างกายที่หันมาครึ่งซีกไม่กล้าขยับอีก ได้แต่หันคอมองเขาอย่างงุนงงเช่นนั้น รอยยิ้มดีใจบนใบหน้านางกลายเป็นความตกใจ แต่สิ่งนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการวาดภาพของจ้าวเหิง ร่างกายเขาแทบไม่ขยับเขยื้อน มีเพียงมือขวาวาดเค้าโครงบนกระดาษวาดรูป ดูกลมกลืนเห็นน้ำไหล ดวงตาประเดี๋ยวก็เกิดขึ้นมองนาง ประเดี๋ยวก็หลบลมมองภาพวาด

ซ่งเจียหนิงเข้าใจแล้ว ท่านอ๋องกำลังวาดภาพนาง

นางได้กลายเป็นแบบในภาพวาดของผู้อื่นเป็นครั้งแรก ทั้งดีใจทั้งเขินอาย ทุกครั้งที่เขามองมา ใบหน้านางก็ร้อนขึ้นเล็กน้อย เพียงแต่เมื่อยากอยู่หนึ่งๆ อย่างเชื้อฟ้งให้เขาวาดให้พอ แต่เมื่อเวลาผ่านไปนาน ล้อคอกับเอวของซ่งเจียหนิงที่หันอยู่ก็เริ่มรู้สึกไม่สบาย ปวดคอยังพอทนได้ แต่เอว...

ซ่งเจียหนิงไม่กล้าเอากลูไปเสียด จึงเฝ้มปากพูดเสียงเบาว่า “ท่านอ๋อง ข้าปวดเอว...”

จ้าวเหิงหยุดปลายพู่กันแล้วเงยหน้า เห็นนางมองเขาอย่างน่าสงสาร จึงยิ้มแยม “ขยับได้แล้ว”

ซ่งเจียหนิงถอนหายใจโล่งอก หันกลับมาเติมตัว อยากดูเขาวาดภาพ

จ้าวเหิงอนุญาตแล้ววาดภาพของตนต่อไป

ซ่งเจียหิงเดินไปข้างกายเขา ยกกระโปรงนั่งคุกเข่าถอยไปข้างหลังเล็กน้อย จะได้ไม่รบกวนเขา สะเงื่อคอมองกระดาดาวดรูปก็เห็นบนกระดาดาวเขวียนจื่อแต่งแต้มด้วยต้นไผ่ถึงกับสตรีที่ราวกับจะจากไปแต่ก็หันข้างเหลียวหลัง วาดเพียงเค้าโครงยังไม่ได้วาดใบหน้า แต่มองแค่ท่วงท่าอ่อนช้อยนั้นก็รู้ว่าสตรีผู้นี้จะต้องเป็นสาวงาม

สาวงามคือนาง ซ่งเจียหิงหน้าร้อนผ่าว แอบรู้สึกดีใจ โชคดีที่นางผอมลง มิฉะนั้นท่านอ่องวาดออกมาจะต้องไม่งดงามเท่าयามนี้เมื่อละสายตาจากกระดาดาวดรูป ซ่งเจียหิงอดสังเกตสามี่ของตนอย่างละเอียดไม่ได้ เขาคือท่านอ่องที่เป็นโรคพูดติดอ่าง คือบุรุษที่หล่อเหลาดุจเทพเซียน บุคลิกและฐานะเช่นนี้ ต่อให้เขียนพู่กันวาดภาพไม่เก่งก็เป็นคุณชายรูปงามที่ผู้คนแย่งกันชื่นชม แต่เขามีพรสวรรค์ ในใจเต็มไปด้วยตำราหนังสือหมื่นเล่ม ฝีมือเขียนพู่กันวาดภาพเปรียบได้กับมหาปราชญ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

นางมีดีอันใดถึงโชคดีได้เป็นชายาอ่องของเขา คลอดบุตรชายเลี้ยงดูบุตรสาวให้เขา

ซ่งเจียหิงมองตาค้าง กระทั่งเริ่มปวดคออีกครั้งถึงหันซ้ายหันขวาเบาๆ ก่อนดูภาพวาดอีกรอบ กลับเห็นโศวอ่องเพิงวาดเส้นสุดท้ายเสร็จ นางในภาพวาดนั้น นัยน์ตาที่มองกลับมาพร้อมยิ้มยิ้มบางๆ คล้ายตกใจ คล้ายเขินอาย คล้ายดีใจ ราวกับนัดเจอคนรักได้ต้นไผ่ถึงอีกฝ่ายชักเข้ามาสาย นางผิดหวังเตรียมจากไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงบางคนเรียกนางอยู่ข้างหลัง เมื่อหันกลับไป บนใบหน้าปรากฏเป็นสีหน้าครุ่นที่เห็นคนรัก

ซ่งเจียหิงหน้าร้อนผ่าวกว่าเดิม เมื่อครู่แววตาของนางก็เป็นเช่นนี้หรือ นางไม่รู้เลยแม้แต่หยก

“เป็นอย่างไร” จ้าวเหิงวางพู่กันลงแล้ว เห็นนางหน้าแดง เขาก็

ถามเสียงเบา

ซ่งเจียหิงกล่าวชมโดยไม่รู้ตัว “สวย ท่านอ่องวาดสวยจริงๆ”
พุดจก็รู้สึกว่คำพูดนี้คล้ายกำลังชมว่ตัวนางเองหน้าตาดี ซ่งเจียหิง
หน้าแดงริบอริบาย “ไม่ใช่ละ อะ...ข้าหมายถึงท่านอ่องวาดดอกไ้ถึง
สวยมาก!”

จ้าวเหิงไ้ยินก็ปรายตามองภาพสาวงามบนโต๊ะ ชมว่คิ้วพุดว่
“คนไ้สวย?”

ซ่งเจียหิงเอ่ยทันควัน “คนก็ดูดี!”

หลังจากเปลอไ้สารมณ ซ่งเจียหิงก็พยายามแก้ไขสถานการณ์
เปลี่ยนเป็นชื่นชมท่านอ่องโดยไม่ไ้อวดตนเอง หน้าแดงเรื่อพุดว่
“ข้า...ข้าหมายถึงท่านอ่องมีความสามารถยิ่งนัก วาดข้าสวยกว่ตัวจริง
เสียอีก”

นางมักจะวางตัวต่ำต้อยเพราะฐานะเดิมต้อยต่ำยังพอภัยไ้ แต่
นางที่สวยที่สุดในแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดไ้ไ้ด้เหล้าเทียบไ้ กลับยังไม่กล้า
ภูมิใจในหน้าตา ซ้ายงหาทางดูแคลนตนเอง จ้าวเหิงมองใบหน้าแดงเรื่อ
ของนางแล้ว ยื่นมืออุ้มตัวนางมาไ้บนตัก ชบอยู่ข้างหูนางพุดว่ “รูปโฉม
อันอัน นุปลาละอาย”

ใบหูทางนี้ของซ่งเจียหิงแทบถูกคำพุดยกยอของเขาชมจนร้อนผ่าว
ไปหมด เขินอายจนเสหันหน้ามองภาพสาวงามนั้นอีกครั้ง รู้สึกว่นาง
ในภาพวาดงามดูเทพธิดาจริง ๆ...แต่ซ่งเจียหิงไม่คุ้นเคยกับการชมตัวเอง
อยู่ดี แม้มีความสุขจนตัวลอยชั่วครู่ นางก็ยั้งยกความดีความชอบไ้
ไ้ว้อ่อง ใ้ฝีมือการวาดภาพอันยอดเยี่ยมที่สุดของเขา

“ท่านอ่อง มอบภาพวาดนี้ให้ข้าไ้หรือไม่” ซ่งเจียหิงถามเสียงเบา
ชาตินี้นางอาจผอมแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว เมื่ออายุครมมากขึ้น นางจะต้อง
กลับมาเป็นชยาอ่องอ้วนเช่นเดิม เปลอๆ อาจอ้วนกว่เดิม ซ่งเจียหิง

อยากเก็บภาพวาดนี้ไว้ เมื่อไม่มีผู้ใดอยู่ด้วยก็แอบหลงตัวเองเสียหน่อย
จ้าวเหิงเงยหน้าขึ้น

ซึ่งเจียนึงมองเขาอย่างคาดหวัง ดวงตาเมสึดซึ่งดูจรรรนั่น คือ
สิ่งที่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็วาดออกมาไม่ได้

จ้าวเหิงชอบเขียนพู่กันวาดภาพ แต่เขาไม่เคยมีนิสัยเก็บไว้ อักษร
หรือภาพวาดไม่ว่าภูมิใจเพียงใด สุดท้ายก็จะทำลาย

สำหรับภาพนี้...

จ้าวเหิงหันหน้า เผชิญกับสตรีคนเดียวกับในภาพวาดที่หันกลับมา
ยิ้มให้เขา ก่อนจะยิ้มแยมกุ่มมือนางพูดว่า “ได้”

ทดลองอ่าน

ปลายเดือนสาม ฮ่องเต้เซวียนเต๋อเสด็จไปเมืองจันทราจรดูการสู้รบ ทหารต้าโจวได้ขวัญกำลังใจ จึงตีเมืองอย่างห้าวหาญยิ่งขึ้น ส่วนเมืองจันทราจรปิดตายมาร่วมสองเดือน มุ่งหวังทหารกองเสริมจากแคว้นเหลียวไม่ได้อีกแล้ว บัดนี้ประตูเมืองแตกได้ทุกเวลา ในเมื่อความพ่ายแพ้ถูกกำหนดไว้แล้ว เพื่อไม่ให้ต้าโจวสังหารหมู่ราษฎรหลังจากที่ตีเมืองแตก ในที่สุดฮ่องเต้แคว้นจันทราจรก็ยอมจำนน

ถึงตรงนี้ ดินแดนหมกมณฑลซึ่งอยู่ภายใต้แคว้นจันทราจรรวมเข้ากับต้าโจว ยกเว้นโยวอวินสืบสัณณฑลทางเหนือที่ถูกทราซราชวงศ์ก่อนเสนอยกให้แคว้นเหลียว ดังนั้นที่ราบภาคกลางจึงกลายเป็นของสกุลจ้าวแห่งต้าโจวทั้งหมด

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อทรงปลาบปลื้มยิ่งนัก!

เหล่าขุนนางใหญ่ล้วนสรรเสริญปฐมจักรพรรดิผู้เป็นพี่ชายว่า เชี่ยวชาญยุทธวิธีกริธาทัพไปทั่วหล้า แต่ปฐมจักรพรรดิกลับยึดแคว้นจันทราจรไม่ได้ บัดนี้น้องชายที่ไม่อยู่ในสายตาเหล่าขุนนางเช่นเขานี้กลับยึดมาได้! จากนั้นไปดูซิว่าผู้ใดยังกล้าดูถูกเขา ฮ่องเต้ปัญญาชนแล้วอย่างไร ปัญญาชนก็วางกลยุทธ์รวบรวมแคว้นได้เช่นกัน!

จัดการเรื่องในใจไปหนึ่งเรื่อง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อยินบนกำแพง

เมืองจันทบุรี เหม่อมมองแว่นเหลียวทางเหนือ นัยน์ตาเปล่งประกาย
ระยิบระยับ

เมื่อกลับถึงเมืองหลวง ฮองเต้เซวียนต่อเรียกขุนนางกรมพิธีการ
และสำนักจ่งเจิ้ง¹ เข้าเฝ้า ถามเรื่องการเตรียมงานสมรสของเจ้าสีกงฮอง
เนื่องจากเจ้าใหญ่ เจ้ารอง และเจ้าสามสมรสชายฮองแล้ว อีกทั้งปีนี้
ลูกสะใภ้ทั้งสามคนยังตั้งครรภ์ด้วย รอให้เจ้าสีสมรสสร้างครอบครัว
ฮองเต้เซวียนต่อก็จะได้ตั้งใจปกครองแว่นแคว้น ส่วนองค์หญิงทวนฮุย
ธิดาองค์เดียวของเขานี้เพิ่งอายุสิบสี่ปี ฮองเต้เซวียนต่อไม่รีบร้อน
รังไว้อีกไม่กี่ปีค่อยว่ากัน

วันที่สิบหกเดือนสี่เป็นงานสมรสของกงฮอง

ซ่งเจียหิงกับจ้าวเหิงไปที่นั่นตั้งแต่เช้า พวกแขกชายครึกครื้น
อยู่เรือนด้านหน้า ซ่งเจียหิงพูดคุยกับชายาฉินฮองและคนอื่น ๆ
ที่คุ้นเคยกันแล้วที่เรือนด้านหลัง อายุครรภ์ของชายารุ่ยฮองมากที่สุด
เพราะร่วมเพศเดือนแล้ว เพียงแต่นางเผยให้เห็นว่าตั้งครรภ์แค่ตรงท้อง
โบรินกลับไม่อ้วนเท่าใด ซ่งเจียหิงเห็นแล้วอิจฉาเหลือเกิน เดือนนี้
นางอยากอาหารมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โบรินใกล้จะกลับมาอ้วน
เหมือนเมื่อครั้งฉลองปีใหม่นี้แล้ว...

เฟิงเจิงตั้งครรภ์สี่เดือนแล้ว แม้กระโปรงยังหลวมจนมองไม่ออก
แต่นางหน้าแดงแปลงปลั่ง เห็นแล้วก็รู้ว่าชีวิตดีมีความสุขไม่น้อย

ซ่งเจียหิงสนิทกับนางที่สุด พี่น้องสะใภ้สองคนกระซิบกระซาบ
เรื่องเล็กเรื่องน้อยเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ โดยหลักแล้วเฟิงเจิงถ่ายทอด
ประสบการณ์ให้ซ่งเจียหิง

ชายารุ่ยฮองแอบฟัง เห็นเฟิงเจิงกับซ่งเจียหิงสีหน้าแดงเรื่อ

¹ มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจ การจัดลำดับวงศ์ตระกูลของราชวงศ์
และการปกป้องดูแลสุสานหลวง

ดูดอกเกาส์วา จากนั้นพลงนึกถึงตนเอง ตั้งแต่นางตั้งครรภ์ นอกจากวันที่หนึ่งและสิบห้าของทุกเดือน ซึ่งร่ายอ่องจะมาหานางอย่างเสียไม่ได้ เวลารอส่วนอยู่ในห้องจางชื่อปีศาจจึงจอกคนนั้น ในใจชายาร่ายอ่องเจ็บแปลบขึ้นมา ยิ้มถามซ่งเจียหิงว่า “เจ้าตั้งครรภ์สามเดือนแล้วกระมัง ได้จัดเตรียมสาวใช้ห้องข้างในห้องชายสามหรือไม่”

ซ่งเจียหิงไม่สนิทกับชายาร่ายอ่อง ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปากก็ถามเรื่องเช่นนี้จึงตกใจอยู่บ้าง จากนั้นย้อนถามอย่างสงสัย “เหตุใดท่านถึงถามเช่นนั้น” นางไม่อาจพูดว่าไม่ได้จัดเตรียม มิฉะนั้นจะแลดูขี้เหร่หงมากเพียงใดกัน แม้เหตุผลหลักที่นางไม่จัดเตรียมจะเป็นเพราะท่านโชว์อ่องของนางไม่หลงใหลในสตรี หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้เผยให้เห็นว่าต้องการสาวใช้ห้องข้าง ยามที่ไม่อยู่กับนางก็อยู่ที่เรือนด้านหน้าคนเดียว ชื่อสัตย์หาใดเปรียบ

ซ่งเจียหิงหน้าตาชื่อ ๆ เห็นแล้วก็เหมือนคนที่ไม่มีแผนการ ชายาร่ายอ่องยังนึกว่านางถามเช่นไร อีกฝ่ายก็จะตอบเช่นนั้น บัดนี้ซ่งเจียหิงย้อนถามมาบ้าง ชายาร่ายอ่องจึงมองชายาร่ายอ่อง พลังพูดติดตลกว่า “ได้ยินว่าองค์ชายใหญ่โปรดปรานพี่สะใภ้ใหญ่ยิ่งนัก สาวใช้ห้องข้างที่มีอยู่ก็ไล่ไปหมดแล้ว ข้าคิดว่าเจ้าควรเรียนวิธีมัดใจสามีจากพี่สะใภ้ใหญ่นะ ทำให้องค์ชายสามโปรดปรานเจ้าเพียงผู้เดียว”

นางยิ้มอย่างสนิทสนม ทว่าคำพูดกลับไม่น่าฟังเท่าใด แต่ซ่งเจียหิงกับเฟิงเจิงรู้ว่าชายาร่ายอ่องใช้ชีวิตอย่างอึดอัด ฟัน้องสะใภ้สองคนก็ไม่ใช่นใจแคบ หลังสบตากันแวบหนึ่ง เฟิงเจิงจึงเป็นฝ่ายตอบว่า “น้องสะใภ้รองก็พูดเกินไป พวกเราปรนนิบัติท่านอ่อง ทำตามคำสั่งของท่านอ่อง จะกล้าคิดหาทางมัดใจสามีได้อย่างไร”

เฟิงเจิงพูดแค่ผิวเผิน แต่สีหน้าของชายาร่ายอ่องกลับเปลี่ยนไปเล็กน้อย เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังเสียดสีนางว่าไม่เข้าตา ร่ายอ่อง เป็นเหตุให้

เขาโปรดปรานอนุ เฟิงเจิงกับซ่งเจียหนิงได้รับความโปรดปรานจากสามี ถึงได้รับความโปรดปรานเพียงผู้เดียวในจวนอ๋องของตน แต่ความจริง เป็นเพราะจางซื่อนางแพศยาคนนั้นใช้มารยาปีศาจจิ้งจอกทำให้รุ่มอ่อง ลุ่มหลงต่างหาก!

หลังหัวเราะอย่างขอไปที ชายารุ่มอ่องก็เบือนหน้าหนี ชุ่นเคื่อง อยู่คนเดียว กวาดตามองห้องหอขององค์ชายสี่กงอ๋อง ยามนี้ชายารุ่มอ่อง หวังอยู่อย่างเดียว ให้ชายากงอ๋องอภัพเช่นเดียวกับนาง ไม่ได้ได้รับความ โปรดปรานจากกงอ๋อง มิฉะนั้นท่านอ๋องทั้งสี่คน สามคนรักใคร่ชายารุ่มอ่อง มีแต่ชายารุ่มอ่องเช่นนางถูกเมินเฉย หากข่าวแพร่ออกไปย่อมหน้าขายหน้า

ด้วยความคิดนี้ เมื่อเจ้าบ่าวรับเจ้าสาวกลับมาต้องเลิกผ้าคลุมหน้า ชายารุ่มอ่องจึงตื่นเต้นกว่ากงอ๋อง มือกำผ้าเช็ดหน้า จ้องผ้าคลุมหน้าเขม็ง กงอ๋องซึ่งถือไม้คันทันมือสั่นนิดหน่อย เขาไม่เคยเจอหลี่มู่หลัน เคยได้ยินแค่่านางถูกตระกูลหลี่เลี้ยงดูเช่นเดียวกับบุรุษตั้งแต่เด็ก ผีผณจนฝีมือดี นอกจากนี้ก็เคยเห็นภาพเหมือนที่ทางมารดาชู่เพย นามมาให้ดูแค่ครั้งเดียว ในภาพนางมีดวงตาหงส์ มุมปากเจือรอยยิ้ม ไม่ได้งดงามอ่อนหวานเช่นพีสะไก้สาม แต่ก็ถือว่าเป็นสาวงาม

ในฐานะบุรุษ กงอ๋องหวังเพียงให้ชายารุ่มอ่องของตนรุ่มงามอ่อนโยน นางต่อสู้ได้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญเลย

กงอ๋องวัยสิบแปดปีกลืนน้ำลาย เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นช้าๆ สายตา จับจ้องใต้ผ้าคลุมหน้า สิ่งแรกที่เห็นคือคาง สีผิวค่อนข้างคล้ำ...ชายารุ่ม หน้าคล้ำ ในใจกงอ๋องหนักอึ้ง เมื่อผ้าคลุมหน้าเลิกออกทั้งหมด ก็พบว่า หลี่มู่หลันใบหน้าชูปวมเย็นชา สิ่งเดียวที่ใช้ได้คือตาหงส์งดงาม แต่่องอาจผึ่งผาย ไม่เห็นความอ่อนหวานซึ่งสตรีสมควรมีเลยแม้แต่น้อย กงอ๋องแหม่มปาก สีหน้าไม่พอใจสุดจะบรรยาย

หลี่มู่หลันมองออกแต่ไม่ค่อยสนใจเท่าใด สายตาเบนจากใบหน้า

ของกงอ่องม่งตรงไปทางสตรีไม่กี่คนที่อยู่ไม่ไกล เมื่อเห็นช่งเจียหิง หลี่มู่หลันก็พลันหัวเราะอย่างสง่าผ่าเผย

ช่งเจียหิงหัวเราะไม่ออกอยู่บ้าง เหตุใดพี่มู่หลันถึงไม่แต่งหน้าเล่า แม้เช่นนี้จะไม่อัปสัณฐาน แต่เจ้าสาวนะแต่งหน้าสักหน่อยจะยิ่งสวย ไม่ใช่หรือ กระนั้นเมื่อนึกถึงนิสัยของพี่มู่หลัน ไม่นานช่งเจียหิงก็คิดได้ ยืมพลางพยักหน้าให้เจ้าสาว ยามนี้กงอ่องทั้นหลังให้นาง ช่งเจียหิง จึงมองไม่เห็นสีหน้า เมื่อเขาหันมานั่งข้างหลี่มู่หลัน เห็นหน้าตาเคร่งขรึมของเขา ช่งเจียหิงก็อดปวดเหงื่อแทนหลี่มู่หลันไม่ได้

กงอ่องคงไม่ใช่ไม่ชอบพี่มู่หลันกระมัง

กงอ่องไม่ชอบจริงๆ พี่สะใภ้สามงามที่สุด งามจนไม่เหมือนสตรีในใต้หล้านี้ ความงามกลมแคว้นเจอได้แต่เรียกร้องไม่ได้ เขาไม่แข่งกับพี่สาม แต่หลี่มู่หลันสู้ไม่ได้แม้แต่พี่สะใภ้ใหญ่กับพี่สะใภ้รอง ทั้งผิวคล้ำ ทั้งไม่อ่อนโยน วันมงคลเช่นวันสมรสยังไม่แต่งหน้าด้วยซ้ำ เหมือนสตรีที่ใดกัน เสด็จพอลกลับพระราชทานสตรีเช่นนี้ให้เขา ลำเอียงเกินไปแล้ว!

ด้วยในใจกลัดกลุ้ม กงอ่องได้แต่อาศัยสุราบรรเทาความทุกข์ ดวลสุรากับผู้อื่นขามแล้วขามเล่า สุดท้ายดื่มจนเมาหัวราน้ำ ถูกขันทีน้อยสองคนหามกลับห้องหอ กงอ่องที่กลืนสุราละละล้ง หลี่มู่หลันไม่ชอบอย่างยิ่ง บอกให้พวกสาวใช้ปรนนิบัติเขาอบน้ำ ส่วนนางนั่งรอที่ห้องด้านในคนเดียว ทางกงอ่องหลังอาเจียนแล้วดื่มชาสร้างเมาและแช่น้ำ ร่างกายก็ได้สดชื่นขึ้นมา กลับถึงห้องด้านในเห็นหลี่มู่หลันกำลังอ่านตำรา ข้างยังเป็นตำราพิชัยสงคราม กงอ่องปล้นฮึดฮัด “คืนส่งตัวเข้าหอให้เจ้ามาอ่านตำราเช่นนี้หรือ”

หลี่มู่หลันมองเขาแวบหนึ่ง นึกถึงคำกำชับของมารดา จึงวางตำราลงก่อนหมุนตัวไปนอนบนเตียง

แม้กงอ่องไม่ชอบชายาคนนี้ แต่เขาเคารพเลื่อมใสแม่ทัพผู้เฒ่าหลี่

จึงไม่ได้ไม่ชอบถึงขนาดไม่คิดแต่ต้องหลีกหนีในคืนวันสมรส ในเมื่อหลีกหนีนอนลง เขาก็ถอดเสื้อคลุมเดินไปข้างเตียง หลีกหนีหลับตาคล้ายรังเกียจเขานิดหน่อย กงอ่องเฝ้าปากถอดเสื้อผ่านางออก จากนั้นเปลี่ยนแบบนาง เข้าห้องหอโดยไม่พูดอันใดสักคำ

หลีกหนีฝึกการต่อสู้ตั้งแต่เด็ก มีอันใดไม่เคยล่าบาก แม้ไม่สบายตัวสุดขีด ก็กลืนไว้ไม่เหือไม่อือ กงอ่องเห็นนางทำตัวราวกับท่อนไม้ ไม่ทอดไม่เอาใจเขาเช่นสาวใช้ห้องข้างสองคนนั้น ไม่แม้แต่จะอ่อนน้อมด้วยซ้ำ เขาจึงหมดอารมณ์กะทันหัน เสรีจกใจลวกๆ ล้มตัวลงข้างนางหลับตานอน หลีกหนีนอนเียบๆ ลักพัก รู้สึกว่าขยับได้แล้ว นางก็ลุกขึ้นนั่ง อ้อมไปหลังจากกันห้องจัดการตนเองสักหน่อย จากนั้นกลับมานอนบนเตียงอีกครั้ง ดึงผ้าห่มมาครึ่งหนึ่งและนอนตะแคงหันหลังให้บุรุษ

เทียนมวงคลมมิงกรและหงส์ผั่งตรงข้ามลูกไหมเียบๆ สายตาของหลีกหนีว่างเปล่า ข้างหูแว่วเสียงคำพูดของมารดาอีกครั้ง

“มู่หลัน เจ้าเป็นหญิง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องแต่งงานเป็นภรรยา ช่วยสามีเลี้ยงลูก ลืมเรื่องการต่อสู้พวกนั้นเถิด รีบมีบุตรชาย เจ้ามีชีวิตที่ดี แม่ถึงสบายใจ”

หลีกหนีหลับตาลง

บิดาเสียชีวิตก่อนวัยอันควร มารดาดูแลห่วงใยนางสืบกว่าปี ฉะนั้นเมื่อมารดาต้องการให้นางไปร่วมคัดเลือกสาวงาม นางก็ไปคัดเลือกสาวงามอย่างว่าง่าย มารดาโน้มน้าวให้นางแต่งเข้ามา นางก็เป็นชายากงอ่องคนนี้ แต่ไม่ใช่ชีวิตที่นางต้องการ สิ่งที่นางต้องการคือฆ่าศัตรูในสนามรบ ปกป้องบ้านเมืองเช่นเดียวกับปู่และบิดา ไม่ใช่นอนเป็นเนือปลานบนเตียงอยู่ใต้ร่างบุรุษ

เมื่อกงอ๋องสามีภรรยาเข้าวังนอนพักทักทายหลี่ซ่งเฮา ช่งเจียหนิงจึงได้เจอ หลี่มู่หลานอีกครั้ง นางนั่งข้างเตียงเจิง ได้ยินนางกำนัลพูดว่ากงอ๋องสามี ภรรยามาถึงแล้ว นางก็หันหน้ามองไปทางหน้าประตูทันที กงอ๋องเข้ามา ก่อน ช่งเจียหนิงมองไปข้างหลังเขาก็เห็นหลี่มู่หลานสวมชุดชายาอ๋อง สีหน้าปกติ บนใบหน้าไม่มีความเขินอายของเจ้าสาวแต่อย่างใด

ช่งเจียหนิงแอบกังวล จากนั้นตาไผ่พบว่า ขณะที่สามีภรรยาคู่นี้ ทำความเคารพ ต่างฝ่ายต่างไม่มองหน้ากัน

นอนพักทักทายเสร็จ หลี่มู่หลานตามกงอ๋องไปตำหนักของฮู่เฟย ช่งเจียหนิงกับเตียงเจิงเดินไปนอกวังด้วยกัน สองสะใภ้กระซิบกระซาบ เตียงเจิงพูดเสียงเบา “เหตุใดข้าถึงรู้สึกว่างอ๋องดูเหมือนไม่ค่อยพอใจ น้องสะใภ้”

แม้แต่เตียงเจิงยังพูดเช่นนี้ ช่งเจียหนิงยิ่งกลุ้มใจแทนหลี่มู่หลาน พลบค่ำจ้าวเหิงกลับมา ช่งเจียหนิงจึงแอบสืบข่าวจากสามี “กงอ๋อง โปรตอันใดหรือไม่”

จ้าวเหิงมองนางแวบหนึ่ง ถามว่า “ไยถามถึงเขา”

ช่งเจียหนิงถอนหายใจ ไม่ปิดบังเขา พูดเรื่องการคาดคะเนของนาง กับเตียงเจิง จบแล้วพูดต่อว่า “ข้าสนิทกับพี่มู่หลาน ท่านอ๋องบอกข้ามาเถิด ว่ากงอ๋องชอบอันใด ข้าจะหาโอกาสไปบอกนาง พวกเขาสามีภรรยาจะ รักใคร่กลมเกลียวกันขึ้นหน่อย” ในใจช่งเจียหนิง หลี่มู่หลานคือสตรีดี ๆ ที่เปิดเผยใจกว้าง สมควรได้รับความรักและความเคารพจากบุรุษ

จ้าวเหิงไม่ค่อยรู้จักหลี่มู่หลาน แต่กงอ๋อง...มองชายาอ๋องตัวน้อย ที่ขมวดคิ้วเป็นห่วงพี่สาวตรงหน้า จู่ๆ จ้าวเหิงก็นึกถึงเหตุการณ์ที่เขา เจอนางในวังเป็นครั้งแรก ยามนั้นพวกเขาพี่น้องต้องแข่งยิงธนู ก่อน ประลองฝีมือในวัง น้องสี่หยิบหินโยนไปตรงเท้านาง หลังจากประลองเสร็จ น้องสี่ยังไล่ตามนาง เรียกน้องเจียหนิงครั้งแล้วครั้งเล่า

น้องสี่ชอบสตรีเช่นไร จ้าวเหิงพอจะเดาได้ มีแต่นางที่โง่เขลา
ยามปกติมักจะดูถูกตนเอง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองน่าหลงใหลเพียงใด

“ไม่รู้” จ้าวเหิงพูดอย่างเฉื่อยเฉื่อย

ซ่งเจียหิงเผยสีหน้าผิดหวัง

“สงบใจ ดูแลครรรค์ ห้ามคิดมาก” จ้าวเหิงกอดนางไว้ในอ้อมแขน
มือใหญ่แนบท้องน้อยราบเรียบของนางผ่านเสื้อเบาๆ พलगพูดสั่ง

นี่เขากลัวนางคิดมากจนส่งผลกระทบต่อการดูแลครรรค์ ซ่งเจียหิง
ยิ้มแยม ชบไหล่ของเขาพูดว่า “ท่านอ่องวางใจเถิด ข้ารู้หนักรู้เบา”

จ้าวเหิงคลึงหัวคิ้วของนาง ยอมเชื่อนางชั่วคราว

กดลองอ่าน

หลังจากงานสมรสของกงจ้อ ปลายเดือนสี่ ส่องเต้เซวียนเต๋อ ก็หารือกับเหล่าขุนนางระหว่างการว่าราชการเช้านี้ เขาจะยกทัพขึ้นเหนือ ตีแคว้นเหลียว ยึดโยวววินสิบสี่มณฑลซึ่งเคยเป็นของที่ราบภาคกลาง คืนมา

ขุนนางใหญ่ฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารในท้องพระโรงต่างพากัน ตะลึงงัน อาการตกตะลึงครั้งนี้มากกว่าเมื่อเดือนหนึ่งที่ส่องเต้เซวียนเต๋อ เสนอให้โจมตีแคว้นจิ้น อย่างไรก็ตามเสียแคว้นจิ้นก็เป็นเพียงแคว้นเล็ก ๆ ทางเหนือของต้าโจว ดุจไขนกกพิราบบินน้อยๆ แต่แคว้นเหลียวที่อยู่ทาง เหนือขึ้นไปกลับเป็นหินก้อนใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น แคว้นเหลียวทุ่งหญ้า กว้างขวาง ม้าพันธุ์ดีเป็นฝูง ทหารม้าไปที่ใดแตกพ่ายที่นั่น ต้าโจว จะชนะศึกนี้ได้หรือไม่

ส่องเต้เซวียนเต๋อไม่คิดจะทำลายแคว้นเหลียวในทันใด เขาแค่อายากแย่งโยวววินสิบสี่มณฑลคืนมา ก่อนโจมตีแคว้นจิ้น ส่องเต้เซวียนเต๋อไม่มีความมั่นใจในการยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว แต่แม่ทัพเซ่นหานตากับกัวเซียวล้างหารทหารเหลียวสามหมื่นนายในศึกเดียว พอจะพิสูจน์ได้ว่าทหารต้าโจวเก่งไม่แพ้แคว้นเหลียว ทำให้เขารู้สึก มั่นใจขึ้นมา

“ขุนนางทั้งหลายว่าอย่างไร โจมตีแคว้นเหลียวได้หรือไม่” ขณะนั่งบนบัลลังก์มังกร ฮ่องเต้เซวียนเต๋อถามพลางมองเหล่าขุนนางข้างล่าง โดยเฉพาะแถวขุนนางทหาร

ขุนนางพลเรือนนำโดยอัครเสนาบดี ขุนนางทหารนำโดยผู้บัญชาการสำนักกิจการทหาร แต่ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเจอวิ๊กลับก้มหน้าก้มตา นิ่งเงียบไม่พูด

ข้างหลังเจอวิ๊ ผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักกั้วปั่วเหยียนก็นิ่งเงียบเช่นกัน

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อขมวดคิ้ว ทันใดนั้น ข้างหลังกั้วปั่วเหยียนเงิฮั่นตูวี่โหว¹ ซึ่งลำดับชั้นเป็นรองเพียงกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักของกั้วปั่วเหยียนพล้นออกจากแถว พูดเสียงดัง “ฝ่าบาททรงพระปรีชาทหารดำใจของเราเพิ่งยึดแคว้นจิ้น เปี่ยมด้วยขวัญกำลังใจ ยามนี้ยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว บุกหน้าเหมือนผ่าลำไผ่ ยึดดินแดนโยวอวันคินในครึ่งเดียว”

เมื่อเขาเอ่ยปาก ขุนนางทหารส่วนใหญ่ก็พูดคล้อยตามขึ้นมา

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อลูบเครา ยิ้มพลางหันไปทางขุนนางพลเรือน

อัครเสนาบดีสวีเวยก้มหน้า ครั้งก่อนที่โจมตีแคว้นจิ้นเขาก็ไม่เห็นด้วย แม้ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจะทำศึกได้รับชัยชนะ แต่การยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียวในครั้งนี้เป็นเรื่องสำคัญ เขาไม่สนับสนุนเช่นเดิม เพียงแต่สวีเวยมองออกตั้งแต่แรก ฮ่องเต้บนบัลลังก์มังกรเผด็จการทำตามอำเภอใจ เมื่อตัดสินใจอันใดก็จะไม่ฟังคำพูดโน้มน้าวของผู้อื่น ในเมื่อพูดแล้วฮ่องเต้ไม่ฟัง เช่นนั้นเหตุใดเขาต้องพูดมากให้ฮ่องเต้รำคาญด้วย

¹ ตำแหน่งรองผู้บัญชาการของกองทัพทั้งหมดในสมัยราชวงศ์ซ่ง

อัครเสนาบดีไม่เอื่อยปาก ขุนนางพลเรือนส่วนใหญ่ยอมก้มหน้า ไม่พูดตามไปด้วย องค์ชายรองรุ่มอ่องหันหลังมอง ออกจากแถวพูดว่า “เสด็จพ่อทรงพระปรีชา แคว้นเหลียวส่งทหารสนับสนุนแคว้นจินแต่กลับ พ่ายแพ้ยับเยิน ภายหลังไม่ได้ยกทัพมาอีก คงเพราะหวาดกลัวความ น่าเกรงขามของทหารต้าโจวเรา ขวัญกำลังใจของศัตรูซบเซา ขวัญกำลังใจ ของทหารเราเพิ่มพูน เป็นช่วงเวลาที่ดีเยี่ยมในการยกทัพ”

ฮองเต้เซวียนแต่อพยพยกหน้า

ราชเลขาณุกการฟานผิงก็พูดคล้อยตามว่า “รุ่มอ่องกล่าวได้ถูกต้อง ใช้โอกาสนี้ ทหารเราไล่ตามพร้อมชัยชนะ โจมตีแคว้นเหลียวก็ดูจล้นของ ในถุงผ้า²”

“ล้วงของในถุงผ้าเชียวหรือ” ก้าวบั่วเหียนยืนอยู่ที่เดิม หันหน้า ยิ้มให้ฟานผิง พูดว่า “ทหารม้าเหล็กแคว้นเหลียวหนึ่งนายต้านทหารราบ ของต้าโจวเราได้ลืบกกว่าน่าย ไต่เท้าฟานพูดเรื่องโจมตีแคว้นเหลียวง่ายด่าย ขนาดนั้น เดาว่าเตรียมพร้อมมั่นใจ มีแผนการดี ๆ ที่เอาชนะศัตรูได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ไม่ทราบว่าคุณให้พวกข้าฟังหน่อยได้หรือไม่”

ฟานผิงก็แค่มองความคิดของฮองเต้เซวียนแต่ออกจก จึงออกมา พูดให้ฮองเต้ชื่นชอบเสียหน่อย บัดนี้ถูกแม่ทัพหัวหาญเช่นก้าวบั่วเหียน ชักถามยุทธวิธี พลันยืนอึ้งอยู่ตรงนั้นในทันใด ใบหน้าขาวผ่องประเดี๋ยวแดงประเดี๋ยวเขียว ก้าวบั่วเหียนเห็นแล้วส่งสายตาดูหมิ่นให้ จากนั้น ออกจากแถว คำนับพูดว่า “ฝ่าบาท บัณฑิตพูดอุดมการณ์ฟังเหมือน ง่าย แต่สนามรบเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ถ้าไม่แน่ใจในชัยชนะ จะยกทัพง่าย ๆ ไม่ได้ เรื่องโจมตีแคว้นเหลียว กระหม่อมขอให้พระองค์ ทรงพิจารณาให้ถี่ถ้วน”

² หมายถึง ง่ายด่ายราวกับปอกกล้วยเข้าปาก

จริงอยู่ ถ้าโจวชนะศึกหนึ่งครั้ง พวกทหารกำลังดีใจ แต่พวกเขาดีใจเพราะสร้างความดีความชอบจะได้รับรางวัลจากราชสำนักแล้ว ทว่าบัดนี้ฮ่องเต้ยังไม่ได้ให้รางวัลแก่สามเหล่าทัพ กลับจะให้โจมตีศัตรูที่แข็งแกร่งเช่นแคว้นเหลียวติดต่อกัน พวกทหารย่อมพากันบ่นว่า จะมีกำลังต่อต้านศัตรูได้อย่างไร ในฐานะขุนนางสำคัญคนสนิทของฮ่องเต้ เซวียนเต๋อ ก้าวบึ้งเหี้ยมรู้ว่ายามนี้ฮ่องเต้อายากฟังอันใดที่สุด แต่เขาทนเห็นพระองค์ทำความผิดไม่ได้

รอยยิ้มมุมปากของฮ่องเต้เซวียนเต๋อหายไปแล้ว ถ้าเป็นผู้อื่นออกมาคัดค้าน เขาคงไม่รู้สึกละโม้ใจขนาดนี้ แต่ก้าวบึ้งเหี้ยมคือผู้ใด คือคนที่เขาเลื่อนตำแหน่งขึ้นมากับมือ จะมาคัดค้านเขาได้อย่างไร

“ในเมื่อเราตัดสินใจยกทัพขึ้นเหนือ ย่อมแน่ใจในชัยชนะ ขุนนางรักไม่ต้องกังวล” ฮ่องเต้เซวียนเต๋อพูดอย่างเรียบนิ่ง

ก้าวบึ้งเหี้ยมได้ยินก็ถอยกลับไปທີ່เดิมเงียบๆ เขาทำหน้าที่ขุนนางผู้ภักดีแล้ว ขึ้นพูดต่อไปก็คือโง่เขลา

เหล่าขุนนางทหารสนับสนุน เหล่าขุนนางพลเรือนแต่ละคนเงียบเหมือนเป็นใบ้ แต่ไม่พูดก็เท่ากับยอมรับกลายเป็นรูปแล้วแผนการยกทัพขึ้นเหนือได้รับการสนับสนุนจากขุนนางใหญ่ฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือน ฮ่องเต้เซวียนเต๋อยิ้มแยมพูดว่า “ในเมื่อพวกเจ้าเห็นด้วย เช่นนั้น...”

“เสด็จพ่อ หากท่านยกทัพ ศัตรูต้องแพ้”

เสียงดังกังวานแว่วมากระทันหัน คำพูดนี้คมกริบ ดุจเสียงฟ้าร้องที่เกิดขึ้นโดยไม่นึกฝันในคำคั่นกลางฤดูร้อน เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขุนนางทั้งหลายเงยหน้าพร้อมกัน อยากเห็นว่าท่านองค์ใดใจกล้าบ้าบิ่น เช่นนี้ ก็ลาพูดว่าฮ่องเต้จะแพ้ จากนั้นพวกเขาก็เห็นองค์ชายสามจ้าวเตียงยืนอยู่กลางห้องพระโรง เงยหน้ามองตรงไปที่ฮ่องเต้ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร เงามด้านหลังสูงโปร่งยืนตระหง่าน รวากับต้นสนเขียวที่ไม่กลัว

สายลมและน้ำค้างแข็งบนยอดเขาหวางซาน³

ทุกคนตกตะลึง หลังจากที่เหลือเชื่อพลันต่างคนต่างคิด

ฉู่อ๋องขมวดคิ้วมองน้องชายแท้ๆ ของตน ไม่เข้าใจว่าเหตุใดน้องชายที่ไม่เคยถามเรื่องบ้านเมือง พอเอ่ยปากก็พูดคำพูดที่ไม่น่าฟังถึงเพียงนั้น ในความคิดของเขา เสด็จพ่อตัดสินใจยกทัพขึ้นเหนือครั้งนี้ ทรงพระปรีชาอย่างยิ่ง น้องชายอ้าปากกลับแข่งให้แพ้สงคราม หากเสด็จพ่อโหมโรงโชนน้องชายจะอย่างไร ฉู่อ๋องทั้งร้อนใจทั้งกังวล กระแอมกระไอส่งสายตาให้น้องชายครั้งแล้วครั้งเล่า

รู่ย์อ๋องมีสีหน้าว่างเปล่า ในใจกลับร่าเริงเบิกบาน เจ้าสามกับพี่ใหญ่เป็นพวกเดียวกัน ยามนี้เจ้าสามยั่วโทสะเสด็จพ่อ ถ้าเสด็จพ่อลงโทษ พี่ใหญ่จะต้องออกมาขอความเมตตา ยามนั้นเสด็จพ่อจะไม่พาลโกรธได้หรือ แม้ความไม่พอใจเล็กๆ ครั้งเดียวคงไม่เปลี่ยนแปลงอันใด แต่เพียงได้เห็นเจ้าสามวอนหาเรื่อง รู่ย์อ๋องก็รู้สึกสุขใจยิ่งแล้ว

ท่าน้องคนหนึ่งกังวล อีกคนมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเจาอี้ ผู้บัญชาการกองทหารองครักษ์หน้าตำหนักกั้วปู้เหียน อัครเสนาบดีสวี่เว่ย รองอัครเสนาบดีลู่อู่วิน และคนอื่นๆ กลับลอบมองท่านโช่วอ๋องผู้สันโดษดุจเทพเซียนในยามปกติสงสัยว่าต่อไปจะพูดอย่างไร

“โช่วอ๋อง เหตุใดถึงกล่าวเช่นนั้น”

อารมณ์ดีถูกคำว่า ‘ต้องแพ้’ ของโอรสแท้ๆ ทำลายราบคาบ ฮองเต้เซวียนเต๋อเคร่งขรึมลง ซักถามด้วยสีหน้าจริงจัง ขณะที่โมโหก็รู้สึกเห็นใจ เจ้าสามพูดติดอ่าง ถ้าเป็นไปได้ ฮองเต้เซวียนเต๋อไม่อยากให้

³ เทือกเขาที่ทอดตัวอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลอานฮุย ทิวทัศน์งดงามของยอดเขา หินแกรนิตและต้นสนหวงรูปร่างแปลกตา จึงมักจะปรากฏภาพของเทือกเขาหวางซานอยู่ในภาพเขียนจีน หรือมีชื่อปรากฏอยู่ในวรรณกรรมบ่อยครั้ง

โอรสอวนหาเรื่องอับอาย แต่ยามนี้ สถานการณ์เช่นนี้ เขาต้องถามให้ชัดเจนเช่นกัน

จ้าวเหิงมองบิดาของตน พุดซ้ำๆ แต่หนักแน่นว่า “เหตุผลสี่ข้อข้อแรก รางวัลไม่ได้ ทหารผิดหวัง”

กั้วปู้เหียนพยักหน้า ต่อให้ทำสงครามสองครั้งติดต่อกัน รางวัลที่โจมตีแคว้นจิ้นก่อนหน้านี้อาจสมควรแจกจ่ายให้ก่อน พวกทหารได้รับผลประโยชน์ถึงยิ่งยอมถวายชีวิตรับใช้ราชสำนัก ถ้าพูดให้ไม่น่าฟังชาวบ้านใช้ควายไถนา ไถนาเสร็จหนึ่งแปลงยังต้องป้อนหญ้าให้เต็มอ้อม ทว่าควายซื้อสัตย์ ไม่ให้อาหารหนึ่งมื้อยังใช้งานต่อได้ แต่ทหารเป็นคนต้องการผลประโยชน์ ไม่ได้ผลประโยชน์ก็ไม่อยากทำงาน ผืนบังคับให้ไปยอมไม่ทุ่มเทโจมตี และสนามรบเทียบกับการทำนาไม่ได้ ประมาทคนเดียวก็เท่ากับย่อยยับ

“ข้อสอง เส้นทางไกลโพ้น บุกป่าฝ่าดง ทหารเหนื่อยล้า”

ผู้บัญชาการสำนักกิจการทหารเฉาวิ้วพยักหน้าเล็กน้อย ยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียว ต้องข้ามเขาไท่สึง พวกทหารต่อสู้มาสี่เดือนแล้วต้องการพักผ่อนอย่างเร่งด่วน

“ข้อสาม หนาวร้อนอบอ้าว ไม่เหมาะทำศึก”

อัครเสนาบดีสวี่เว่ยเผยสีหน้าชื่นชม สองแคว้นยกทัพ ต้องพิจารณาทั้งกาละฟ้า ชัยภูมิดิน ประชากรหนุ่น⁴ ไม่ใช่รางวัลทหารไม่ยกต่อสู้ นี่คือการไม่หนุ่น แคว้นเหลียวครอบครองตำแหน่งเทือกเขาป้องกันง่ายโจมตียาก นี่คือการขาดชัยภูมิดิน ฤดูร้อนอบอ้าวคือผิดกาละฟ้า

“ข้อสี่...”

“พอแล้ว!” ฮ่องเต้เซวียนเต๋อตวาดขึ้น จ้องโอรสที่อยู่ข้างล่างซึ่ง

⁴ เป็นกลยุทธ์ในการรบ หมายถึง วัน เวลา สถานที่ ภูมิประเทศ และทหารต้องพร้อมออกรบ

พูดติดอ่างแล้วพูดว่า “โยวอวินลืบลืมณทลเป็นดินแดนในที่ราบภาคกลางของเรา ดุจนุตรชายบุตรสาวเป็นของบิดามารดา เหล่าราษฎรต่างตั้งตารอให้ราชสำนักยึดดินแดนที่สูญเสียไปคืนในเร็ววัน ราษฎรโยวอวินทุกซ์ทรมานจากสงคราม มุ่งหวังจะกลับบ้านเกิด เราโจมตีแคว้นเหลียวคือสิ่งที่ราษฎรต้องการ เมื่อโยวอวินลืบลืมณทลคืนสู่ที่ราบภาคกลางของเรา เราย่อมให้รางวัลแก่สามเหล่าทัพ โชว์อ่องความรู้ความสามารถโดดเด่น มีเวลามากระอื่กระอักที่นี้เช่นนี้ ไม่สู้เขียนหนังสือประกาศยกทัพขึ้นเหนือตีแคว้นเหลียวให้เราดีกว่าหรือ”

กระอื่กระอัก...

เหล่าขุนนางสุดลมหายใจเย็น ผู้ใดไม่รู้บ้างว่าโชว์อ่องพูดติดอ่างแต่จนบัดนี้ก็ไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์อย่างโจ่งแจ้ง ฮ่องเต็กกลับนึกถึงบาดแผลที่ไม่เคยหายสนิทของโชว์อ่องอย่างโหดเหี้ยมต่อหน้าขุนนางทั้งราชสำนัก โชว์อ่องคัดค้านการโจมตีแคว้นเหลียว ฮ่องเต็กกลับสั่งให้เขียนหนังสือประกาศยกทัพปราบปรามแคว้นเหลียว ย่อมไม่ต่างจากการโรยเกล็ดลงบนบาดแผล

น้องชายแท้ ๆ ล่วงเกินเสด็จพ่อจึงถูกตำหนิ จู่ฮ่องไม่อาจตำหนิเสด็จพ่อ แต่เขาทนไม่ได้ที่น้องชายถูกเหยียดหยามในราชสำนัก จึงกำหมัดเหล็กแน่นโดยไม่รู้ตัว แม้แต่รู้ฮ่องซึ่งก่อนหน้านี้มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นก็เผยสีหน้าเห็นใจ เดินขึ้นไปจะจูบเจ้าสามที่โง่มจนน่าสงสาร แต่จ้าวเหิงหันหลังกลับเข้าแถวขุนนางพลเรือนก่อนที่รู้ฮ่องจะเข้าไปใกล้

โอรสแท้ ๆ ของฮ่องเต๋ยังถูกตำหนิ ขุนนางทั้งหลายผู้ใดก็รู้ว่าฮ่องเต๋ตัดสินใจแล้ว ไม่มีสักคนกล้าออกมาพูดคัดค้านอีก

หลังจากเลิกประชุม ฮ่องเต๋ชวนต่อเรียกให้เฉาอวี๋ กัวบั่วเหยียน และคนอื่นๆ ไปที่ตำหนักจงเจิ้งเพื่อหารือกลยุทธ์โจมตีแคว้นเหลียว

จ้าวเหิงกับเหล่าขุนนางพลเรือนที่ถูกฮ่องเต้เซวียนเต๋อเมินเฉย
ชั่วคราวเดินออกไปพร้อมกัน

“วันนี้สิ่งที่ท่านฮ่องถ่ากล่าว แต่ละคำไพเราะหมดจด ช้าน้อยเทียบ
ไม่ได้เลย” รองอัครเสนาบดีลู่อู่วินจงใจเดินช้าๆ ขุนนางคนอื่นเดินไปไกล
แล้ว เขาถึงตามหลังจ้าวเหิงพลางพูดด้วยความดั่งระดับที่ได้ยินแค่สองคน
สิ่งที่โช่วอ๋องกังวลคือสิ่งที่เขากังวล แต่เขากลับไม่มีความกล้าหาญและ
ปณิธานเท่าโช่วอ๋อง ซึ่งกล้าโต้แย้งฮ่องเต้เพื่อราชสำนัก

เขาก็หันหน้าเล็กน้อย มองเสื้อคลุมของโช่วอ๋องที่อยู่ข้างหน้า
จากนั้นเห็นโช่วอ๋องจากไปอย่างไม่มีใครอื่น ไม่ตอบสนองต่อคำพูดชื่นชม
ของเขาแต่อย่างใด ลู่อู่วินค่อยๆ ยึดตัวตรง มองโช่วอ๋องที่เดินไปไกลแล้ว
เขาส่ายหน้าอย่างไม่เป็นที่สังเกต ฟังอิจฉาผู้มีพรสวรรค์ ถ้าโช่วอ๋อง
ไม่พูดติดอ่าง คงจะ...

เสียดายที่มีคำว่าถ้า ลู่อู่วินถอนหายใจ เดินไปทางสำนักราชเลขา-
ธิการ

เมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ จ้าวเหิงกลับจวนโช่วอ๋อง ยังไม่ได้เปลี่ยน
เสื้อผ้าก็มุ่งหน้าไปห้องตำรา ผูกงกอยู่ข้างกายท่านฮ่องถ่าโดยตลอด แม้
ไม่ได้เข้าร่วมวาระราชการด้วย แต่เขาได้ยินเรื่องที่ท่านฮ่องถ่าถูกฮ่องเต้ทำลาย
ศักดิ์ศรีต่อหน้าผู้คนจากปากผู้อื่น รู้ว่ายามนี้เจ้านายกำลังโกรธขึ้นสมอง
จึงไม่กล้าพูดมากแม้แต่คำเดียว กลับหายใจตั้งสมาธิรออยู่นอกห้องตำรา

เรือนด้านหลัง ซ่งเจียหนิงได้ยินว่าท่านฮ่องถ่าไปห้องตำราจึงเดาว่า
มีเรื่องใหญ่ นางนั่งรับลมใต้ต้นไผ่ถึงต่อไป รอท่านฮ่องถ่าเสร็จธุระเข้ามา
กินข้าวด้วยกัน แต่รองจนกระทั่งราตรีมาเยือน เรือนด้านหน้าก็ไม่มี
การเคลื่อนไหวแต่อย่างใด ซ่งเจียหนิงพลันไม่สบายใจขึ้นมา ก่อนหน้านี้
ต่อให้ท่านฮ่องถ่ายุ่งก็จะส่งคนมาแจ้งให้นางรู้

ซ่งเจียหนิงส่งหลิวลี่ไปดู หลิวลี่เป็นคนของจวนโช่วอ๋อง คู่กันเคย

กับชั้นที่น้อยใหญ่ในเรือนด้านหน้า

ตอนที่หลิวสี่ไปถึง เรือนด้านหน้าว่างเปล่าทั้งยังเงียบกริบ มีเพียง
องค์รักษ์จงเจ้อเฝ้าอยู่หน้าห้องตำรา เมื่อเห็นหลิวสี่ จงเจ้อก็ทำสัญญาณมือ
แต่ไกลๆ ในใจหลิวสี่สั่นหวั่น รีบกลับไปแจ้งชายาอ๋อง พุดเสียงเบาว่า
“พระชายากินก่อนเถิด เกรงว่าคืนนี้ท่านอ๋องจะมีธุระ คงไม่มาแล้วขอรับ”

สัญญาณมือของจงเจ้อบอกว่าท่านอ๋องกำลังโกรธ หลิวสี่จำได้
ชัดเจนถึงคราวที่ท่านอ๋องโกรธเมื่อวัยเด็กเพราะทะเลาะกับองค์ชายสี่
ซึ่งซุกซน จงเจ้อพุดติดอ่างเลียนแบบเขา ยามนั้นท่านอ๋องวัยเด็กโกรธ
จนขังตนเองไว้ในห้อง ไม่ได้ออกมาข้างนอกเป็นเดือน

ทดลองอ่าน